

VEEN, Emile de (Antwerpen 26 september 1869 – Schaarbeek 5 mei 1954). Broer van Lodewijk de Veen.

Was samen met zijn broer Lodewijk reeds op jonge leeftijd actief in het Vlaamse leven van de hoofdstad. Aan het Koninklijk Atheneum van Brussel was De Veen lid van **Help U Zelf**. Tijdens zijn rechtenstudie aan de Université libre de Bruxelles, die hij met succes zou beëindigen, werd hij voorzitter van het studentengenootschap **Geen Taal Geen Vrijheid** (1888-1889). Uit die periode dateert eveneens het voorzitterschap van het **Algemeen Verbond der Vlaamsche Studenten- en Leerlingengringen**.

Ondanks socialistische sympathieën bepleitte De Veen de samenwerking tussen de Vlamingen over de partijgrenzen heen. Vandaar zijn betrokkenheid bij de **Landdagbeweging**, **De Vlaamsche Wacht** van Brussel en de politieke agitatie, zij het zonder succes, van de **Vlaamsche Volkspartij**. Tijdens de Eerste Wereldoorlog distantieerde hij zich van het **activisme** en behoorde hij tot de medestichters van de Brusselse **Vlaamsche Studiegroep**.

In 1921 volgde De Veen **Julius Hoste (sr.)** op als voorzitter van de Brusselse afdeling van het **Willemsfonds**. Twee jaar later was hij erbij toen de **Vlaamse Club voor Kunsten, Wetenschappen en Letteren** boven de doopvont werd gehouden. Als ambtenaar van het Rekenhof zette hij zich in voor de naleving van de taalwetten in deze instelling. Van 1931 tot 1951 was hij voorzitter van de Nederlandstalige Kamer, die hij zelf hielp mee oprichten. De Veen werkte tevens mee aan **De Vlaamsche GAZET van Brussel** en andere dag- en weekbladen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog speelde hij nog een rol in de hulporganisatie Winterhulp.

LUC SIEBEN